

Szeptember első napjait mutatta a naptár, amikor Gábor egy kis bőrönddel felszállt a reggeli buszra. Húszévi házasság után, ő maga sem tudta elképzelni, hogy ehhez a szakításhoz lesz-e annyi ereje, hogy ezt megtegye. A házassága már a tizenötödik évtől kezdve döcögve haladt előre. Voltak jobb napok, ilyenkor reménykedett, talán jobbra fordulnak a dolgok, de csak átmeneti időszakok voltak. Néha kisütött a nap, de több volt a borongós idő. Ezek a napok érlelték meg benne, hogy egyszer véget szakít ennek az áldatlan, se ide, se oda időszaknak. Érezte és tudta egy bizonyos idő után, ez csak döntési tologatás, az idő pazarlása, amely sajnos évekre is kerülhet. Közben, már egy éve állást változtatott, egy közeli városban kapott munkát. Ez a váltás nem függött össze a házassága körüli bonyodalmakkal. Ez inkább egy minőségi váltás volt csupán. Persze azzal a nehézségekkel járt, hogy minden reggel utazni kellett, munkavégeztével meg vissza. Az utazás egyfajta kikapcsolódást is jelentett, mert addig sem érezte azt a keresztet a vállán, amelyet a megromlott házassága jelentett. Pedig milyen boldog volt, amikor Edittel megismerkedett. Az ellenkezője működött, mindig vele akart lenni, a közelében, fogni a kezét, érezni testének közelségét. Aztán egyszer mind ez egyik percről a másikra, elmúlt. Valami vagy valaki éket vert közük. Az asszony egyik szombaton elmaradt, még vasárnap sem jött haza, csak hétfőn reggel. Fel volt „villanyozva”, Gábor megérezte, hogy vetélytársa akadt. Küzdött vele, már, mint elméletben és a napi kapcsolatban, de úgy érezte, hogy ebben a harcban alul marad. Talán valamit nem jól tett, próbálta keresni az okát, sok mindenen változtatott, de ezzel csak pillanatnyi előnyöket szerzett, később érezte, hogy ez a döntéshalogatásra volt csupán elegendő.

Fogta a bőröndöt, belepakolt pár inget, nadrágot, fehérneműt, cipőt, törölközőt, borotva felszerelést, csupán annyit, amennyit a távozáskor elengedhetetlennek tartott. Volt még egy csomó könyve, ettől nem akart megválni, megbeszélte az asszonnyal, később, ha rendeződnek körülötte a dolgok, majd elviszi. Az asszony nem ellenkezett, érezte ennek így kell lennie, meg nem is volt olyan szándék, hogy Gábort mindenéből kiforgassa. A lakás Edit révén szolgálati volt, ebben nem volt mit dönteni. Ő is belátta, ha már a dolgok így alakultak, akkor nincs mit tenni, el kell engedni. Előtte keresett egy albérletet, tehát a bőrönddel pontos helyre ment, munka végeztével.

Teltek a napok, hetek, sőt hónapok is. Már megszokta, hogy egyedül van. A hétvégék voltak csak nehezek. Ilyenkor nem találta helyét, csavargott a városban. Időnként betért egy borozóba, hogy egy fröccsöt legörgessen kiszáradt torkán. Legtöbbször szóba elegyedett egy-egy vendéggel, a beszélgetések felvidították. Azonban, ahogy telt az idő, bejöttek a hűvös őszi napok. Amikor becuccolt a bőröndbe, erre az időszakra nem gondolt, kezdett fájni. Vett egy vastagabb pulóvert, de ez csak átmenetileg oldotta meg fázási gondjait. Egy turkálóban talált egy jó formájú ballonkabátot, ehhez kerített egy vastagabb sálát és komfort érzete teljes lett. Úgy gondolta, ezzel a megoldással átvészeli a mostanában kialakult enyhe teleket. Néha jól össze kellett húznia a gallért a kabátján, mert az idő kezdett zorddá válni. Ezekben a napokban szólalt meg a telefon először. Edit érdeklődött három hónap után, hogy van? A telefonba Gábor közömbös dolgokról beszélt, de aztán egyszer csak kicsúszott a száján, hogy hidegek vannak, és néha fázik.

Edit nem ajánlotta fel, hogy jöjjön haza a nagykabátjáért. Nem is ment volna, hiszen az a kabát már eléggé kopott volt. Tervezték is, hogy ezen a télen kap majd újat, de ez a történetek miatt, elmaradt. Annyit azonban mondott, abban tudna segíteni, itt a faluban van egy varrónő, aki orkán anyagból, vatelines béléssel, téli kabátot varr. Nem is kér érte sokat, ha akarja ő,

megrendeli. Meg is egyeztek, hiszen centizni sem kell, testrészeinek méreteit az asszony ismeri. A kabátkészítésben meg is egyeztek. Telefonál, ha sikerül megvarratni. Gábor egy kicsit örült is, hogy hallotta Edit hangját. A régi időkre emlékeztette ez a beszélgetés.

Teltek a napok, a hideg egyre jobban hatalmába kerítette a november végi napokat. A hó is leesett, méghozzá becsületes formában. Hiába kötött görcsöt a sáljára, a hideg bekúszott az apró réseken. Tényleg jó lenne egy meleg télikabát, mert ezzel a ballonnal, nehezen fogja átvészelni ezt a megtévesztő hideggel beköszöntött telet.

Két hét telhetett el, amikor újból megszólalt a telefon. Edit közölte, kész a kabát, ha akarja, holnap a kilenc órakor érkező busszal beküldi. Ott lesz a sofőrnél. Másnap a megbeszélt időben várta a buszt. A sofőr tudott mindenről, át is adta a csomagot, benne a frissen varrt télikabáttal. A fuvardíj fejébe pénzt csúsztatott a sofőr zsebébe, aki egy pillanatig sem tiltakozott ez ellen. Ott a munkahelyén nem akarta kibontani, majd este az albérletben, felpróbálja. Kicsit izgult is milyen lesz ez az új kabát. Aztán bekövetkezett a próba. Kibontotta a csomagot, benne egy kékszínű orkán anyagból varrt kabát. Elöl több patenttal lehetett begombolni, a nyakrész érdekes módon úgy volt kialakítva, hogy a legnagyobb hideg szél sem tud beférkőzni a kabát alá. Bélése selymes, szürke anyagból, a kabát anyaga és a bélés között vastag vatelinos béléssel. Magára öltötte, kényelmesen érezte benne magát, csak egy gond volt, a kabát ujjait hosszúra szabták és a végén a kézfeje is csak nagyon nehezen fért bele. A felvételnél ez okozott némi gondot, meg szokatlan is volt, hogy szorította mindkét csuklóját. Mindig fel akarta húzni, de a szűk szabása ezt nem engedte. Levágni, rövidebbre varrni már nem lehetett. Edit jól emlékezett alakjára, csak a karjaival volt baj, pedig párszor megölelte a tizenöt év alatt. De úgy látszik, ezek az ölelések, nem voltak olyanok, melyeket meglehetett volna, jegyzi.

A varratási díjat a kabátért egy postai csekken befizette és feladta Edit címére. Az újdonsült kabátot hordta, a mínuszok alá süllyedt téli napokon. Fázni, nem fázott, sőt azt tapasztalta, hogy a szűkre szabott kabátúja milyen hasznos, hiszen a téli, zimankós szél sem tudja birtokba venni a réseket. Minden így passzol, ahogy azt Gábor és Edit az első döntésnél elhatározták, a kabát esetében pedig, ahogy azt a varrónő, megvarrta.

*